

Aktywne metody i ich wpływ na rozwój dziecka do pracy z dzieckiem w przedszkolu oraz w domu

Dziecko w wieku przedszkolnym ma naturalną potrzebę działania. Wiąże się to nierozdzielnie z chęcią poznania świata i jego odtworzenia. Właściwe wykorzystanie i stworzenie odpowiednich sytuacji daje duże możliwości wychowaniu przedszkolnemu. Aktywność w zespole a nie w pojedynkę znacznie poszerza potencjał działania. Aktywność dziecka ma moc terapeutyczną. Wyzwala napięcie emocjonalne i dąży jednocześnie do jego zaspokojenia. Rozbudza zainteresowania, daje motywację do innych działań. Kształtuje twórczą postawę wobec życia. Daje radość i satysfakcję, a nauczyciel ma okazję lepiej poznać wychowanków. Różnorodność sytuacji w przedszkolu oraz w domu pozwala na twórcze wykorzystanie aktywności dziecka. Zadaniem dorosłego, zarówno rodzica, jak i nauczyciela, jest zachęcanie dziecka do zabawy, uczestniczenie w niej oraz uczenie dzieci różnych form zabaw w okresie wczesnodziecięcym. Ważną rolą nauczyciela przedszkola jest zachęcanie rodziców do zabaw z dziećmi oraz demonstrowanie, jakie gry i zabawy są odpowiednie dla dzieci w określonym wieku. Dzieci, które bawią się z rodzicami, to dzieci nie tylko szczęśliwe, lecz także lepiej rozwijające się w różnych sferach. Są bardziej ciekawe świata, bardziej pewne siebie, chętniej poznają nowości, twórczo podchodzą do rozwiązywania problemów. Sprzyja temu zastosowanie różnorodnych metod:

Twórcze metody aktywności ruchowej i tańca

Metoda opowieści ruchowej J. C. Thulin

Dzieci słuchają opowiadania nauczyciela i starają się ułożyć do niego opowieść ruchową. Aktywność dziecka opiera się na różnorodności wysiłku i stopniowaniu trudności. Temat zajęć może dotyczyć codziennych sytuacji np. „Odwiedziny kolegi” lub bardziej abstrakcyjny „Lot na księżyc”

Metoda ruchu rozwijającego W. Sherborne.

Metoda pozwala na poznaniu możliwości własnego ciała i rozwija potrzebę współdziałania z innymi. To rodzaj ruchowej zabawy w radosnej atmosferze. Nauczyciel pozwala dziecku osiągnąć sukces dać poczucie satysfakcji. Dzięki temu metoda może stać się terapią z dziećmi nadpobudliwymi, agresywnymi, lęklivym, oraz mającymi inne zaburzenia rozwojowe.

Metoda gimnastyki twórczej (ekspresyjnej) R. Labana

Metoda ta wymaga inwencji twórczej od jej uczestników. Poprzez inscenizację, opowieść ruchową, ćwiczenia muzyczno ruchowe, taniec i inne formy ruchu kształtujemy inwencję i ekspresję twórczą dziecka. Metoda rozwija płynność ruchową, uczy współdziałania, i wycucia nie tylko własnego ciała, ale również osoby współćwiczącej.

Praca szkolna K. Orffa.

Metoda ta łączy ćwiczenia gimnastyczne z ćwiczeniami muzyczno-rytmicznymi ze słowem. Powiązanie różnych elementów aktywności sprzyja samoekspresji dziecka. Poszczególne elementy przeplatają się, jednak jeden czynnik zawsze dominuje

Gimnastyka rytmiczna A.i M. Kniessów

Metoda ta wykorzystuje naturalne formy ruchowe. Polega ona na demonstrowaniu ruchu przez prowadzącego. Często pozostawia on jednak wiele swobody uczestnikom. Wykorzystuje się tu do akompaniamentu nietypowe przybory (bijak obustronny, łuski orzecha kokosowego, dzwoneczki, itp.)

Technika zmiany ról

Technika ta pozwala dziecku na pokonanie własnych lęków i ograniczeń. Umożliwia odegranie roli, która wyzwala skrywane kompleksy. Dziecku niewierzącemu we własne możliwości pozwalamy odegrać rolę przywódcy itp.

Drama

Drama to wczucie się w wymyśloną sytuację, osobę, rzecz itp. Jest to improwizowana scenka, często we współdziałaniu z innymi uczestnikami zabawy. Uczy radości ze wspólnego działania. Nie jest nastawiona na „gwiazdorstwo” ani większe widowisko. Jest tworzona spontanicznie, bez wcześniejszego planu.

Pantomima

Połączenie ruchu, gestu. Pozwala na użycie ograniczonych elementów ekspresji. Zmusza do odnalezienia odpowiednich środków wyrazu dla zobrazowania określonego komunikatu. Zmusza również odbiorcę do twórczego myślenia.

Teatr palcowy

Teatr ten wymaga niewielu środków. Wystarczy własna dłoń. Dziecko na palcach rysuje postacie i odgrywa wybrane scenki. Metoda ta pozwala na odegranie większej ilości postaci.

Teatrzyk kukiełkowy, pacynkowy

To taki teatrzyk, w którym dzieci samodzielnie wykonują kukiełki, pacynki stosowane potem do różnych inscenizacji. Nie tylko odgrywają określone role, stają się też reżyserami, scenografami i scenarzystami.

Teatrzyk wyboru

Metoda ta uczy dużej samodzielności i współdziałania w grupie. Na wstępie nauczyciel z dziećmi określa temat inscenizacji i wybiera dziecko do odegrania określonej kreacji. Podziału ról dokonują już dzieci. Określają one również dalszy przebieg przedstawienia.

Metoda twórczego myślenia J. Osborne - Burza mózgów

Metoda ta jest szczególnie polecana podczas rozwiązywania problemów. Wszyscy uczestnicy mają prawo zgłaszać swoje pomysły, pomysły te nie podlegają ocenie. Ważna jest duża ilość pomysłów, nie jest istotne, kto jest autorem pomysłów. Po zakończeniu zgłoszeń można przystąpić do oceny pomysłów pod kątem przydatności w pracy. Polecamy tę metodę codziennej pracy z dziećmi, która bardzo wpływa na integrację grupy.

Teatr skojarzeń

Metoda bazuje na skojarzeniach: coś, co jest miękkie, coś, co jest ostre, coś, co jest wesołe. W zabawie zaangażowane są wszystkie zmysły. Dzieci mogą dotykiem poznawać się wzajemnie, malować sobie twarz, śpiewać, rozmawiać. Pozwala to na przełamywanie lęku i dobrą integrację grupy

Metoda malowania dziesięcioma palcami (FINGER - PAINTING)

Metoda pozwala na swobodę i płynność ruchu dłoni i palców. Malowanie substancją o konsystencji błota ma walory terapeutyczne. Przywołuje naturalną skłonność do zabawy w błocie. Metoda potrzebuje tylko farb w sześciu kolorach i kartki papieru.

Metoda Dobrego Startu opracowana przez M. Bogdanowicz

Metoda pomaga w kształtowaniu lateralizacji. Rozwija orientację przestrzenną i pozwala poznać schemat własnego ciała. Ułatwia procesy prospołeczne. Stwarza sytuacje sprzyjające osiągnięciu dojrzałości emocjonalnej

Dzieci mogą tworzyć własny tekst i muzykę do piosenek

Podstawową funkcję mają tu następujące elementy:

- wzrokowy (znak graficzny)
- słuchowy (piosenka)
- i motoryczny (odtworzenie znaków graficznych zgodnie z rytmem piosenki).

Ćwiczenia usprawniają analizatory:

- wzrokowy
- słuchowy
- kinestetyczno - ruchowy.